

У мареві морських хвиль

Оповідання

Розділ I

Розповіді бабусі

Усе почалося далекого 2009 року. Моє казкове дитинство набувало нових барв кольорового спектру. У дитячому садочку я завжди малювала шедеври, пов'язані з морем, хвилями, ребристими пляжами та пальмами. Уже тоді відкрився талант до малювання.

Мені було шість років, коли я вперше поїхала за кордон. Пам'ятаю день, сповнений сімейної біганини, переживання, коли ти ще не розумієш, що коїться. Ми зібрали багато речей, адже не знали, як довго будемо там. «А де це, там?» – повторювала я у своїй голові.

Травень... Я майже закінчила садочок, але на випускному так і не була. Розуміючи, що це останнє літо перед кроком до шкільного життя, відклала всі переживання до валізи.

Збираючи речі, бабуся розповідала, що чекає на нас в Італії. Я постійно запитувала її:

– А чи є там пальми з різними фруктами?

- Є, і не тільки. Ідучи вулицями, можна помітити деревця з мандаринами та лимонами.
- Тобто їх можна зірвати і їсти? – запитала я з подивом.
- Ні, їсти їх не можна, адже це декоративні дерева, які садять для краси італійських вулиць. Якщо хочеш, можемо купити тобі цілу купу фруктів у магазині.
- Добре, я вже дуже хочу на них поглянути!
- Поглянеш. Найголовніше те, що там тепло майже цілий рік і ти хлюпатимешся в морі, скільки забажаєш.

Мені все дуже сподобалося, адже з двох років люблю купатися в річці, а тут – море! Це слово багато що означало, адже це моя перша поїздка кудись далеко. Усі розповіді були сповнені зацікавленості й морського бризу. Уже кортіло швидше поринути в місця на моїх малюнках. Це, напевно, так весело, бігати по пляжу, стрибати у хвилі й виринати, наче той дельфін.

Моїй уяві не було кінця: усі ці розповіді, думки вносили в настрій якусь незвичність і чарівність. Звісно, дитині розповіли про те, що вона бачила лише на картинках в Інтернеті, малювала чи чула від інших людей. Це була така собі казка, у яку ти віриш приблизно до восьми років. Мене

це просто зачаровувало. Складно перейти від мрій до реальності, коли тебе переповнюють раніше невідомі відчуття та переживання.

Мама навіть дозволила самій спакувати валізу й узяти ті речі, які хотілося мені. Тоді я відчула себе дуже серйозною людиною, ніби трішки подорослішала.

- Ти будеш брати свого плюшевого тигра? – запитала мама, трохи відводючи очі, адже я завжди носила цю іграшку із собою.
- Так! Без нього ми точно нікуди не поїдемо.
- Добре, але везти будеш його в руках, щоб ми не розпаковували валізи, коли ти захочеш із ним погратися.
- Як скажеш.

Розділ II

Поїздка в невідомість

Кінець травня підкрався непомітно. Мене розбудили дуже рано, так хотілося спати, що я не хотіла нікуди їхати, адже початок літа та друзі, яких я не побачу майже три місяці. Ці думки мене не полишали з того дня, коли почали

збирати речі. Сонце тільки починало сходити, а ми вже погрузили валізи до машини, у якій виїхали до Києва.

Я проспала майже всю дорогу до міста. Добре, що біля автовокзалу збудоване невеличке кафе, де ми змогли поснідати. Здавалося, що поїздка триває вже цілий тиждень! Почала трохи виснажувати ця довга дорога, адже далі Криму я не подорожувала. Як подумати, скільки нам ще їхати.. Ох... Майже три дні довгої дороги. Хоча б встигну насолодитися краєвидами неньки України. Особливо підбадьорювали думки про море, відкритий океан, бриз, пальми.

Нас посадили до невеличкої дорожньої автівки, у якій поміщалося не більше п'яти людей. Майже під вечір ми вирушили в дорогу. На вулиці встиг зійти місяць і декілька зірочок. Вони блистіли, як піщинки в морі: такі малі, ніби їх можна зібрати, як пісок на пляжі. Я й не помітила, як до мене підкрався сон.

Прокинувшись, побачила, що ми стоїмо на станції з шлагбаумом. Не розуміючи, чому там військові, подумала, що вони не хочуть пропускати нас до будинку, але тоді не знала, що це лише був кордон і до купання в морі ще треба

почекати цілу добу. Сон знову підкрався до мене. Прокидаючись лише під вечір, думки про піщинки на небі, які ніби блищать на дні моря, заворожували свідомість, і я знову засинала.

Це був третій день нашої дороги, і, дивом, мені вдалося прокинутися вдень. Бабуся говорила з кимось по телефону італійською мовою. Розуміючи, що так вона розмовляє лише з дідусем, запитала:

– Ми вже приїхали? Ти говориш із дідусем?

– Так, ми вже в Неаполі, зовсім скоро нас забере дідусь додому.

Скільки радості в мене ще не було. Поглянувши у вікно, помітила пальми! Уперше я побачила їх у реальності. Незвичайні велетні з листками, які, здавалося, бувають лише в казках, не давали мені відірвати погляд. Трохи згодом на горизонті виднілося щось блакитне й велике – море. Невже все це не сниться? Моє дитинство в той день відбилося в скарбничці гарних спогадів. Ніколи б не подумала, що малюнки можуть стати реальністю так швидко. Саме тоді я знову почала вірити в диво.

Морський бриз, доносячись до самої далекої пристані, манив у море. Кораблі вдалині здавалися просто цятками на горизонті. За ними я спостерігала кожного дня: вони то з'являлися, то зникали десь за небокраєм. Ближче до берега носилися катери, які переправляли людей з одного місця в інше. Ми з мамою вирішили трохи поплавати морем. Сівши до катера, капітан став за штурвал, і ми відчалили від пристані. Морське повітря обвівало моє обличчя. Це приємне відчуття польоту було незабутнім. Блакитна прозора вода переливалася на сонці, а чайки намагалися спіймати хоча б якусь рибинку. Ці птахи такі вільні, не знають меж. Одна з них сіла на перило катера, коли ми зупинилися серед океану. Безстрашна чайка ніби щось говорила. Капітан сказав, що часто бачив таке, і дав пташці щось їстівне. Вона радісно підстрибнула по борту й полетіла, легко махаючи крилами. Катер поволі почав долати хвилі, потроху підпливаючи до берега. Я легенько провела рукою по воді, і бризки почали розлітатися на всі боки.

На піску була розміщена палатка-кафе. Ми з мамою взяли смачні коктейлі «Голуба лагуна» й вафлі з вишневим

сиропом. Морське повітря змішувалося із ароматом свіжої випічки, відриваючи нас від реальності.

Увечері бабуся запропонувала нам прогулятися пірсом. Це така величезна пристань у порту, яка омивалася водою з обох боків. Одягнувши літні сукні, ми гуляли італійськими вулицями. На деяких високих парканах яскравими фарбами були зображені морські стріт-арти. Дехто навіть додумався поєднати малюнки хвиль із відомою картиною Ван Гога «Зіркова ніч». Такий мотив художника сподобався мені найбільше. Узагалі дуже люблю, коли люди мають таку фантазію й можуть втілити її в реальність.

Підходячи до пірса, ми помітили східці, які ніби ведуть до неба. Сонце почало спускатися за обрій, і рожевий небокрай навіяв почуття казки. Хвилі розбивалися об пристань, кораблі йшли в незвіданість. Мама спостерігала за цим усім. Легенький вітрець колихав її сукню. Вона була щаслива.

Розділ 3

Новий день

Я прокинулася о шостій ранку. Місто тільки почало виринати із обіймів сну. Чайки вже кружляли й трепетали по

вулицях. Ранкове повітря подарувало мені настрій, аби почати цей день по-особливому. Невдовзі прокинулася вся родина. Сьогодні ми збиралися відвідати інший пляж. Що в ньому такого особливого? Я зараз розповім... Тут час від часу бувають розважальні програми на воді. Усе це не буквально, адже відбувається на пристані, що знаходиться на мілкій ділянці, окутаній морем. Сьогодні в програмі мала бути танцюристка з дельфінами. Ми зручно влаштувалися на м'яких шезлонгах і чекали початку.

Відкривала представлення та сама танцівниця, одягнена в гавайський костюм. Заграла музика й шоу стало розігріватися. Вона настільки плавно рухалася, ніби риба, що плаває на дні моря. Ці рухи були швидкими, що, здавалося, ніби ця дівчина народжена океаном. Дельфіни перестрибували через неї в глибокому басейні, це лише додавало яскравості виступу, а глядачі не могли відірвати погляд.

На такі вистави ми ходили майже не щодня. Усі ці люди жили миттю, приносячи іншим радість і чудову мотивацію робити те, що їм подобається, і ніколи не складати руки. Здавалося б, ще маленька дитина, проте скільки вже тоді

розуміла, але ніщо мене не могло так зачарувати, як море, що зникає за горизонтом. Інколи здавалося, що воно їсть всі ці кораблі та яхти, як тільки вони зникнуть за обрієм. Сонце все гралося із піском у морі, переливаючи його піщинки, ніби ті кришталіки. Це, напевно, і була та четверта річ, за якою можна спостерігати вічно. На диво, море було спокійне, тому ми затрималися тут до самого вечора, насолоджуючись чарівністю цієї миті. Так проходив майже кожен день.

Розділ 4

Те саме місце, але різний час

Ось мені вже 16 років. Сиджу вдома, згадуючи ті казкові моменти дитинства, коли вперше побувала на морі за кордоном. Не можу повірити, що минуло майже десять років після мого останнього візиту до Італії. Якимось незвично стало на душі й водночас приємно, але тільки треба було про це подумати, як до кімнати зайшла бабуся й помахала переді мною квитками Україна-Італія. Я не повірила своїм очам: невже ми знову поїдемо до цієї сонячної країни? Здається, треба знову починати вірити в диво.

Думки про море не полишали мене протягом усього тижня. Із кожним днем хотілося поринути в мить тієї поїздки 2009 року. Казковість – те, із чим у мене завжди асоціювалися такі подорожі. Дивлячись фотографії, де віддзеркалювалося золоте мерехтіння хвиль, я поринала в сон. Наступного ранку поспіхом виїхали до Києва, де на нас чекав літак.

Ми пролітали над Україною, яку полишаєш із думкою: «Коли я повернуся, то подарую тобі піщинку із моря». Мандруючи над ланами й нивами, потроху накривали хвилини смутку, адже такі дива є лише в нас.

У Неаполі, як завжди, чекав дідусь, якого, здавалося, час не торкається. Проїжджаючи по знайомим вуличкам, я помітила, що багато чого змінилося: дороги, будинки, рослини. Усе ж ні про що так не думала, як про море. Нарешті ми виїхали на дорогу, яка йшла вниз майже на пів милі. Це той шлях, коли можна милуватися морем удалині декілька хвилин. Як я довго чекала цього морського відчуття тепла! Погода була що треба, і, не гаючи ні хвилини, ми зібралися на пляж. Дерев'яні шезлонги стояли разом із парасольками, які ніби чекали на мій візит. Хвилі

поволі підходили й відходили від берега в далечінь. Нарешті довгоочікуваний відпочинок у цій чудовій країні. Поринувши в обійми моря, я відчула, як вода торкається мого тіла, омиває кожен ранку на шкірі. Ці відчуття я обожнювала. Трохи пропливши, сіла на камені, ніби русалка, і спостерігала за маленькими крабами, які намагалися зіштовхнути один одного клешнями. Свіже повітря колихало море, проте воно було, на диво, спокійним. На березі стояло те саме відреставроване кафе. Скільки часу пройшло, а тут усе на своїх місцях, ще в кращому вигляді.

Пообіді бабуся запропонувала прогулятися пірсом. Тим самим, де можна спостерігати, як відходять кораблі. Невже це все насправді?

Увечері ми йшли маршрутом, який я пам'ятала з далекого дитинства. Знову захоплювалася старими стріт-артами, але були й нові, ще кращі. Підходячи до повороту, помітила той самий візерунок хвиль у поєднанні із відомою картиною Ван Гога. На пірсі стояла й милувалася заходом сонця. Яке ж чарівне це малинове небо! Хвилі, які розганяли мотори кораблів, розбивалися об величезні камені. Деякі були такими сильними, що долітали до мого обличчя разом

із морським бризом. Стояла на тому ж місці, де й моя мама в дитинстві. Той самий вітер колихав моє каштанове від сонця волосся, літню білосніжну сукню, у якій я здавалася тією піщинкою в морі, яка своєю кришталевістю зовсім не схожа на інші.